

Møte fredag den 1. desember kl. 13.20

President: E i r i n F a l d e t

D a g s o r d e n (nr. 10):

1. Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om opplysningsplikt og angrerett m.v. ved fjernsalg og salg utenfor fast utsalgssted (angrerettloven) (Innst. O. nr. 18 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 36 (1999-2000))
2. Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om endringer i lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven) (Innst. O. nr. 19 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 62 (1999-2000))
3. Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om endringer i lov 30. april 1993 nr. 40 om registrert partnerskap (Innst. O. nr. 27 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 76 (1999-2000))
4. Referat

Valg av settepresident

Presidenten: Presidenten vil foreslå at det velges en settepresident for Odelstingets møte i dag – og anser det som vedtatt.

Presidenten ber om forslag på settepresident.

Tom Thoresen (A): Jeg foreslår Marit Nybakk.

Presidenten: Marit Nybakk er foreslått som settepresident. – Andre forslag foreligger ikke, og Marit Nybakk anses enstemmig valgt som settepresident for dagens møte.

Etter ønske fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen vil presidenten foreslå at sakene nr. 1 og 2 behandles under ett – og anser det som vedtatt.

S a k n r . 1

Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om opplysningsplikt og angrerett m.v. ved fjernsalg og salg utenfor fast utsalgssted (angrerettloven) (Innst. O. nr. 18 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 36 (1999-2000))

S a k n r . 2

Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om endringer i lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven) (Innst. O. nr. 19 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 62 (1999-2000))

Presidenten: Etter ønske fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen vil presidenten foreslå at debatten blir begrenset til 45 minutter, og at taletiden fordeles slik:

Arbeiderpartiet 10 minutter, de øvrige grupper 5 minutter hver.

Videre vil presidenten foreslå at det blir gitt høve til replikkordskifte på inntil tre replikker med svar etter innlegg av hovedtalerne for hver partigruppe og fem replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen.

Videre blir det foreslått at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Jon Olav Alstad (A) (ordfører for sak nr. 1): Regjeringen har invitert Stortinget til å være med på å vedta en ny lov, angrerettloven, som også skal avløse den nåværende angrefristloven, og Stortinget gir sin tilslutning til det forslaget som Regjeringen har lagt fram. Det skjer selvsagt ikke uten uenighet, men i all hovedsak er det en enstemmig komite som slutter opp om lovforslaget.

Hensikten med forslaget er å styrke forbrukernes rett til informasjon og til å kunne angre seg. Det gjelder i særskilte salgssituasjoner der forbrukerne ofte ikke kan se varen eller danne seg et inntrykk av tjenesten. Ikke minst med den utviklingen som vi ser på Internett, vil dette være en lov som vil bli stadig mer viktig.

Det gjøres noen avgrensninger i enkelte situasjoner som ikke vil omfattes av loven, bl.a. småkjøp under 300 kr, et beløp som har stått stille i alle de år, og som det bør vurderes å øke etter hvert.

Ett av de områdene det er uenighet om, gjelder forholdet til klubber som sender ut en vare jevnlig, f.eks. bokklubber, plateklubber o.l. De har tidligere hatt et unntak fra loven, men flertallet ønsker nå å ta bort dette unntaket. Det innebærer at man f.eks. kan sende tilbake bøker man ikke er fornøyd med. Kristelig Folkeparti og Senterpartiet er imot dette.

Nå er det kanskje ingen grunn til å tro at det blir så veldig store endringer, med massiv tilbakesendelse av bøker eller andre varer som man får på denne måten. Vi slår bl.a. fast at returkostnadene skal dekkes av forbrukerne, samt at eventuelle forseglinger må være intakt. Dermed tror jeg at det vil bli begrensede endringer i dette forbruket som følge av denne loven. Men samtidig er det viktig at alle kjøp omfattes av det lovverket vi lager, for det er veldig enkelt å se for seg at et sånt unntak også kan få uante konsekvenser og være egnet til å misbrukes for å fremme salg på andre måter.

På denne bakgrunn vil jeg absolutt anbefale det lovforslaget som ligger her.

Per Sandberg (Frp) (ordfører for sak nr. 2): I denne proposisjonen legges det fram forslag om endringer i lov om kontroll med markedsføring og avtalevilkår.

Både direktivet om sammenlignende reklame og direktivet om fjernsalg er allerede innarbeidet i EØS-avtalen. Når det gjelder sammenlignende reklame, foreslås det at denne gjennomføres som en forskrift, og at hjemmelen for dette tas inn i markedsføringsloven. Når det gjelder fjernsalg derimot, som er et minimumsdirektiv,

foreslås det på flere punkter å utøve noe mer beskyttelse for forbrukeren.

Målet med disse direktivene må være at hver enkelt i størst mulig grad selv skal få lov til å bestemme om en ønsker å motta kommersielle budskap i sin private sfære. Det er derfor hyggelig at det er en tverrpolitisk enighet i komiteen om å styrke forbrukerens sikkerhet, beskyttelse og rettigheter.

Det er litt urovekkende at Statens institutt for bruksforskning tidligere i år har foretatt en undersøkelse som viser at ca. 30 pst. av nettbrukerne har opplevd å bli utsatt for såkalt spamming, det vil si at man mottar uønsket e-post med reklame.

Med tanke på hvordan utviklingen innenfor reklame har vært de siste årene, er det klart at vi trenger effektive begrensninger for å skjerme forbrukerne. Dette har også Forbrukerombudet tatt til orde for en rekke ganger.

Vi kan kort se på de midlene som brukes til markedsføring, kontra det som brukes til vern av forbrukeren:

Det er viktig at vi ikke trekker lovene og reglene for langt slik at vi i for stor grad begrenser bedriftenes mulighet til å markedsføre sine varer. «Tips en venn»-metoden er en markedsføringsmetode som settes i gang av en bedrift, mens tipsene frivillig sendes videre mellom forbrukerne. Her står flere interesser mot hverandre, og vi mener at det her er et behov for ytterligere utredninger fra departementets side.

Selv om det er en relativt bred politisk enighet om disse lovendringene, er partiene likevel splittet når det gjelder enkelte deler av forslaget. Fremskrittspartiet og Høyre mener bla. at forslaget om forhåndssamtykke fra forbrukeren for markedsføringshenvendelser via e-post, tekstmeldinger og telefaks bryter med prinsippet om teknologinøytral regulering, som ble slått fast bl.a. i stortingsmeldingen om elektronisk handel. Gjennom et slikt krav til forhåndssamtykke vil lovverket favorisere vanlig adressert reklame. Dette vil være konkurransehemmende for norske bedrifter, samt at det er lite rasjonelt å presse store deler av reklamen inn som papirreklame.

Videre er det svært gledelig at vi har fått et forbud mot negativt salg, som består i at avsenderen gir inntrykk av at mottakeren har en betalingsforpliktelse hvis han eller hun ikke returnerer det mottatte. Denne salgsmåten er i større og større grad blitt benyttet av postordrefirmaer og setter ofte mottakerene i svært vanskelige situasjoner. Spesielt eldre mennesker har en tendens til bare å betale fordi de ikke kjenner de returordningene eller de rettighetene som eksisterer.

Det er videre viktig at komiteen har samlet seg om at innstikk i aviser og andre trykksaker som er adressert til en abonnent, eller som er solgt gjennom løssalg, ikke kan oppfattes som uadressert reklame. Dette er utrolig viktig for norske aviser, da de i stor grad er helt avhengig av disse inntektene for å overleve. Det er også viktig å påpeke at dette er til forbrukerens beste, i form av at abonnentprisen eller løssalgprisen blir redusert.

Det er også videre viktig at komiteen har samlet seg om departementets foreslåtte lovbestemmelser som klargjør gjeldene rett for «forkledd» reklame. Det er viktig at

markedsføringen fremstår som markedsføring overfor forbrukeren, slik at forbrukeren kan skille mellom reklame og annen generell informasjon og på bakgrunn av den kunnskapen ta sine forbrukervalg.

Til slutt bare noen få ord om angrerett. Der har det, som saksordfører for sak nr. 1 allerede har sagt, stort sett vært enighet i komiteen. Det er et punkt som skiller seg ut, og det gjelder bokklubber. Jeg vil gi uttrykk for at Fremskrittspartiet var veldig i tvil på det området. Det er klart at det kunne ha vært fristende i ettertid når man har fått opplysninger som ikke har vært dokumentert tidligere, å skifte standpunkt, men vi håper i hvert fall at det vedtaket som nå blir gjort på det området, vil vise at forbrukeren også på en måte blir vant til det nye systemet, slik at vi ikke får noen større utgifter verken for forbruker eller for bokklubbene, på linje med det som vi har sett i Sverige.

Til slutt vil jeg fremme de forslagene som ligger i innstillingen, og mindretallsforslaget fra Høyre og Fremskrittspartiet.

Presidenten: Representanten Per Sandberg har tatt opp de forslag han refererte til.

Ola T. Lånke (KrF): I og med at det er stor enighet om det fleste spørsmål innenfor angrerettloven, har jeg ikke tenkt å berøre det så mye i mitt innlegg, bare konsentrere meg om det punktet hvor vi er litt uenige og har fremmet et eget forslag sammen med Senterpartiet. Det gjelder § 12 nytt annet ledd, hvor vi foreslår følgende formulering:

«Ved medlemskap i klubber og lignende hvor det inngås avtale om løpende utgivelser av ikke fastlagt omfang, omfattes ikke de enkelte bestillinger som ledd i medlemsavtalen av bestemmelsene i dette kapittel.»

Kristelig Folkeparti er enig i hensikten med angrerettloven, at det er viktig å etablere nettopp sikkerhetsmekanismer som sikrer forbrukerbeskyttelse. Vi mener imidlertid at det også må kunne gjøres unntak fra angrerettlovens forbrukerbeskyttelsesregler dersom det er særskilt behov for det. Derfor ønsker ikke Kristelig Folkeparti å legge sten til byrden og vanskeliggjøre situasjonen for bokklubbene og deres virksomhet. Vi mener de gjør et viktig arbeid, og forslaget fra Regjeringen vil på dette området gjøre virksomheten til bokklubbene vanskeligere.

Det er viktig å huske på at en stor del av salget av norsk skjønnlitteratur nettopp har skjedd gjennom medlemskap i en bokklubb. Det er etablert gode og trygge rutiner i denne typen handel, og det er verdt å merke seg at forbrukere som kjøper bøker gjennom bokklubber, kanskje har vel så omfattende informasjon om hva de kjøper, som de som kjøper bøker i bokhandelen. Med andre ord kan vi si at forbrukerne på mange måter får et bedre beslutningsgrunnlag ved kjøp gjennom bokklubb enn ved kjøp i butikk.

Vi vet også at forlagene har vært spesielt urolige for utgivelser av større verk etter at Regjeringen fremmet dette forslaget. Utgivelsene av verk er allerede truet på grunn av de store investeringer som er knyttet til dem, og

hvis det blir slik at man kan velge ut hvilke bøker i et verk man ønsker å ha, blir det svært uforutsigbare rammer for forlagene.

Det er også grunn til å minne om at slik lovverket er i dag, er det fullt mulig å angre. Man må da betale porto og et lite gebyr for å sende en bok tilbake til der den kommer fra. Og det er jo fullt mulig.

Kristelig Folkeparti mener at de bokklubbene vi har i Norge i dag, er viktige for å sikre distribusjon av norsk litteratur, en litteratur som allerede er utsatt for sterk konkurranse, ikke minst fra utlandet. Kristelig Folkeparti går på dette grunnlaget mot Regjeringens forslag i denne paragrafen.

Til slutt vil jeg ta opp forslaget fra Kristelig Folkeparti og Senterpartiet, som står i innstillingen.

Presidenten: Ola T. Lånke har tatt opp det forslaget han selv refererte til.

Trond Helleland (H): De to lovendringsforslagene vi behandler i dag, gir forbrukerne bedre beskyttelse og større rettigheter. Ot. prp. nr. 62 for 1999-2000 gjelder endringer i markedsføringsloven, og mange vil nok glede seg over at vi nå gjør det forbudt å kreve betaling for varer, tjenester eller ytelser hvor det ikke er inngått en skriftlig avtale. De såkalte kataloghaiene har skapt mye hodebry for næringsdrivende opp gjennom årene, og gjennom den foreslåtte lovendring settes det forhåpentligvis nå en stopper for denne svindelvirksomheten.

Men det har de siste årene dukket opp nye måter å kommunisere på, Internett, e-post, tekstmeldinger osv. Komiteen ber departementet utrede forhold knyttet til «spamming» og «tips en venn»-funksjonen. e-forum, som er en norsk organisasjon som arbeider for å få renslige forhold og felles opptreden blant norske nettbutikker, er opptatt av at man får en grundig gjennomgang av alle disse forholdene. Dette ønsket slutter komiteen seg til, og ber altså departementet utrede dette.

Høyre er opptatt av at netthandel foregår i et globalisert marked. Den nye økonomien er jo kjennetegnet ved at landegrensene er blitt underordnet. På den bakgrunn er det viktig at Norge ikke lager strengere markedsføringsregler på dette området enn andre europeiske land. Jeg vil minne om at Stortinget i vår behandlet stortingsmeldingen om elektronisk handel og forretningsdrift. Her innledet en samlet næringskomité med følgende:

«Komiteen ...mener Norge skal være et foregangsland innenfor produksjon og bruk av informasjons- og kunnskapsteknologi. For å nå dette målet må de samlede rammebetingelsene for IKT-basert næringsliv være internasjonalt konkurransedyktige.»

På denne bakgrunn mener Høyre at strengere regulering i Norge enn i andre europeiske land av denne type markedsføring vil svekke norske bedrifters muligheter til å konkurrere. Resultatet kan bli at norske virksomheter flytter nettbutikkene sine til utlandet, enten fysisk eller gjennom å plassere servere og internettadresser i andre land med mer liberale regler. Det vil i så fall være et selvskudd som alle vil tape på.

Telefonmarkedsføring blir av de fleste oppfattet som slitsomt mas, men realiteten for mange bedrifter og ikke minst frivillige organisasjoner er at dette er en meget viktig metode for å selge egne tjenester og produkter. Høyre støtter ikke forslaget om å utrede om man skal lage register hvor man må registrere seg for å få denne typen telefoner. Vi mener det må være som i dag, at en kan reservere seg mot dette gjennom å bli oppført i et sentralt reservasjonsregister. Jeg har lyst til å legge til at det kan være viktig å sjekke hvordan dette registeret faktisk fungerer, og passe på at folk virkelig ikke får telefoner når de har bedt seg reservert mot dette.

Etter at Ot.prp. nr. 62 ble lagt fram, ble plutselig avisenes rett til å sende ut aviser med innstikk trukket i tvil. Komiteen slår nå fast at avisene skal ha denne muligheten. For mange aviser er dette en betydelig inntektskilde, og ved å fjerne denne ville avisene i større grad framstått med en blanding av reklame og redaksjonelt stoff. Abonnerer man på en avis, abonnerer man på hele produktet. Posten BA har argumentert kraftig mot dette og sammenlignet det med uadressert reklame, noe komiteen altså er uenig i. Det er nå forbudt å levere ut uadressert reklame i postkassene til dem som har reservert seg.

Når det gjelder Ot.prp. nr. 36 for 1999-2000 om angrerett ved fjernsalg, har saksordfører redegjort for den saken på en god måte. Jeg vil bare legge til at når det gjelder bokklubbene, gjør de en stor innsats for spredning av litteratur. Det er ingen som betviler det, og ingen som er imot den påstanden. Det vi har gjort i denne saken, er å gi forbrukerne en mulighet for å sende bøker tilbake dersom de skulle ha glemt å avbestille. Dette gjør også at bokklubbene får de samme konkurransevilkår som nettbokhandlere og vanlige bokhandlere. Det er viktig å understreke at angreretten har en kostnad også for kundene; de må selv betale det det koster å returnere boken, noe som vil gjøre at de aller fleste velger å beholde den istedenfor å returnere den.

Ågot Valle (SV): SV vil verne om forbrukerrettighetene. Reklamen får et stadig mer aggressivt uttrykk og invaderer oss på stadig nye områder. Utgangspunktet vårt er da som hos de andre som har hatt ordet her, at den enkelte skal kunne bestemme om en ønsker å motta kommersielle budskap i den private sfæren, og at forbruker-vern skal sikres.

SV er stort sett enig i de endringene som foreslås i angrerettloven og i markedsføringsloven. Jeg vil derfor bare begrunne våre forslag der vi ikke er enige, og har våre egne forslag.

Alle har vi vel ergret oss over når telefonen kimer, kanskje aller helst midt i en middagslur, og den mest profesjonelle og invaderende stemmen skal få oss til å kjøpe et eller annet. Grunnet overraskelsesmomentet er det lett å si ja til et kjøp. Telefonsalg er etter vår mening – og ikke bare etter vår, men også forbrukermyn- dighetenes mening – den mest aggressive markedsføringsmetoden forbrukerne blir utsatt for. Det er større behov for forbrukerbeskyttelse her enn ved andre fjernsalgsformer.

Markedsundersøkelser viser at ni av ti forbrukere er negative til denne salgsformen. En enstemmig komite sier også i innstillinga til angrerettloven at det er behov for større forbrukerbeskyttelse ved telefonsalg.

Så kan man si at det bare er å reservere seg mot telefonsalg. Og det er rett – det fins en reservasjonsordning. Men SV er enig med Forbrukerombudet i at det er det rimeligste at den aktive handlingen skal den som ønsker å formidle reklamen, ha ansvaret for.

Det er riktig at en del virksomheter uten faste utslag har basert seg på telefonsalg. Et krav om forhåndssamtykke kan ramme disse. Dette tilsier at det bør etableres overgangsordninger. SV er enig med Forbrukerrådet, som sier at den virksomhet som har gjort seg avhengig av en markedsføringsmetode som 90 pst. av forbrukerne er uenig i, burde vurdere andre markedsføringstiltak.

På vegne av SV fremmer jeg da forslag til ny § 2 b første ledd, som gjelder forhåndssamtykke også for telefonsalg. Og som en konsekvens av det vil vi stemme mot § 2 b andre ledd.

Når det gjelder angrerettloven, har vi et eget forslag til § 7 bokstav d – og jeg innrømmer at det er ikke noe veldig omfattende forslag. Men det går ut på at opplysningsplikten før avtaleinngåelse skal gjelde ved alle avtalevilkår, slik også forbrukermyndighetene har tatt til orde for, og ikke bare «vesentlige avtalevilkår», slik Regjeringen og komiteflertallet foreslår. Begrepet «vesentlig» kan som kjent tøyes, og da er det ikke forbrukerrettighetene som står i fokus.

På vegne av SV fremmer jeg det forslaget som er innlagt i innstillingen til angrerettloven.

Presidenten: Representanten Ågot Valle har tatt opp det forslaget hun refererte til.

Frank Willy Larsen (A): Det er til odelstingsproposisjonen om markedsføringsloven jeg har tenkt å knytte noen kommentarer. Jeg viser til den redegjørelsen som saksordfører Per Sandberg hadde i stad, og slutter meg i det store og hele til den. Jeg har bare lyst til å knytte noen kommentarer til uadressert reklame og innstikk.

Det er slik at det i dag ikke finnes bestemmelser i markedsføringsloven som omfatter uadressert reklame. Det foreslås i denne forbindelsen å innføre et forbud mot uadressert reklame til forbrukere som klart har gitt uttrykk for at dette ikke er ønskelig. Departementet har lagt til grunn at uadressert reklame rammes uansett distribusjonsform. I forhold til reservasjonsretten mot uadressert reklame har komiteen foreslått en oppklarende tilleggsbestemmelse som omhandler innstikk. Det foreslås at innstikk, som er omfattet av redaktøransvaret i aviser og andre trykksaker, ikke skal anses som uadressert reklame. Jeg vil forsøke å gi en prinsipiell begrunnelse for dette forslaget.

Det følger av hele tenkningen rundt yringsfrihet og redaksjonell frihet at lovgiver i svært liten grad skal kunne gripe inn i redaktørens frihet til selv å bestemme hvilket redaksjonelt produkt han eller hun ønsker å levere sine abonnenter. Det må være opp til redaktøren å avgjøre

re hva som er ønsket andel reklame i avisen som leveres. Abonnenter som ikke liker avisens profil, har selvfølgelig også muligheten til å si opp sitt abonnement. Det må også være opp til redaktøren å avgjøre om reklamen skal presenteres side om side med redaksjonelt stoff, eller om det skal samles i egne bilag, såkalte innstikk.

Innstikk som åpenbart er en del av hovedproduktet, kan ikke karakteriseres som uadressert reklame, fordi man må se det slik at ved å tegne et abonnement kjøper man hele produktet. Det kan heller ikke oppfattes som uadressert i og med at det kun går til dem som abonnerer, og ikke til dem som ikke har tegnet abonnement. Hele poenget er at reklameinnstikk som omfattes av redaktørens ansvar, ikke kan oppfattes som uadressert reklame.

Skulle den situasjon oppstå at det sammen med avisen distribueres reklame som ikke omfattes av det redaksjonelle ansvar, er det å oppfatte som uadressert reklame, noe forbrukeren skal ha mulighet til å reservere seg imot.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sakene nr. 1 og 2.

(Votering, se side 169)

S a k n r . 3

Innstilling fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen om lov om endringer i lov 30. april 1993 nr. 40 om registrert partnerskap (Innst. O. nr. 27 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 76 (1999-2000))

Presidenten: Etter ønske fra familie-, kultur- og administrasjonskomiteen vil presidenten foreslå at debatten blir begrenset til 45 minutter, og at taletiden blir fordelt slik på gruppene:

Arbeiderpartiet 10 minutter og de øvrige gruppene 5 minutter hver.

Videre foreslår presidenten at det ikke blir gitt høve til replikkordskifte etter det enkelte innlegg, og at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Ågot Valle (SV) (ordfører for saken): Våren 1993 behandlet Stortinget innføringa av partnerskapslov for lesbiske og homofile, og loven ble da vedtatt med stort flertall i Odelstinget.

Den gang var Norge det andre landet i verden, etter Danmark i 1989, som vedtok en slik lov. Ved inngangen til det nye årtusen levde 1 480 lesbiske og homofile par i partnerskap. Antall par som bruker loven, er sterkt økende.

Når vi nå behandler endringer i partnerskapsloven, handler det først og fremst om en korrigering etter at loven har fungert i sju år og man har sett både styrke og svakheter i praksis.

Da den norske loven ble utformet, ble den gjort identisk med den danske. Og da svenskene vedtok sin partnerskapslov i 1994, gjorde de det samme. I 1999 endret danskene sin lov slik vi nå vil gjøre i dag, og svenskene gjorde sin tilsvarende endring i juni år.

Den foreslåtte endringa vil gjøre det mulig for par å inngå partnerskap selv om ingen av dem er norske statsborgere. Det avgjørende nå vil være hvorvidt de har lovlig opphold i Norge, og at de har hatt det de to siste år før registrering.

Det har i løpet av de sju årene loven har eksistert, vært tilfeller av par som ikke har fått lov til å inngå partnerskap og derved mulighet til stabile samliv i regulert form, fordi ingen av dem har vært norske statsborgere. Blant annet har jeg blitt fortalt om to svenske homofile som har bodd i Norge i over 20 år, og de har ikke kunnet inngå partnerskap. Heller ikke har de kunnet bruke loven i Sverige, fordi de ikke har vært bosatt der, og slik har det vel heller ikke vært ment at loven skulle fungere. Nå blir det altså en mulighet for dem.

Den lovendringa vi gjør i dag, bringer Norge i takt med lovene i Danmark og Sverige, samtidig som en rekke andre land også har fått – eller er i ferd med å få – en lignende lovgivning som partnerskapslovgivninga i de tre nordiske land.

Jeg anbefaler innstillinga.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 3. (Votering, se side 175)

Etter at det var ringt til votering i 5 minutter, uttalte **presidenten:** Odelstinget skal votere i sakene nr. 1 – 3.

Votering i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten er det satt fram to forslag. Det er

- forslag nr. 1, fra Ola T. Lånke på vegne av Kristelig Folkeparti og Senterpartiet
- forslag nr. 2, fra Ågot Valle på vegne av Sosialistisk Venstreparti

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

L o v

om opplysningsplikt og angrerett m.v. ved fjernsalg og salg utenfor fast utsalgssted (angrerettloven)

Kapittel 1. Alminnelige bestemmelser

§ 1 Virkeområde

Loven gjelder ved salg av varer og tjenester til forbrukere, når selgeren eller tjenesteyteren opptrer i næringsvirksomhet og avtalen inngås ved fjernsalg eller salg utenfor fast utsalgssted.

Lovens kapittel 2 og 3 gjelder også den som i næringsvirksomhet opptrer på vegne av en ikke-næringsdrivende selger eller tjenesteyter i situasjoner som nevnt i første ledd.

Loven gjelder for Svalbard og Jan Mayen. Kongen kan likevel ved forskrift bestemme at hele eller deler av loven ikke skal gjelde, og gi særlige regler av hensyn til de stedlige forhold.

§ 2 Unntak fra lovens virkeområde

Loven gjelder ikke for:

- a) salg fra salgsautomater og automatiserte forretningslokaler
- b) salg utenfor fast utsalgssted når den samlede kontraktssummen inkludert frakt- og tilleggskostnader som forbrukeren skal betale er under kr 300
- c) auksjonssalg. Loven gjelder likevel når det er lagt opp til at budgivningen utelukkende skal skje ved fjernkommunikasjon, og gjelder annet enn brukte varer og særskilt tilvirkede gjenstander. Loven gjelder uansett når auksjonssalg skjer som ledd i en salgsutflukt arrangert av selgeren eller tjenesteyteren
- d) avtaler om salg eller oppføring av fast eiendom eller avtaler som gjelder rettigheter i fast eiendom, bortsett fra utleie. Som salg av fast eiendom regnes også salg av adkomstdokumenter med tilknyttet leierett i bolig
- e) avtaler som omfattes av lov 13. juni 1997 nr. 37 om salg av tidsparter i fritidsbolig (tidspartloven), og henvendelser med sikte på inngåelse av slike avtaler
- f) salg utenfor fast utsalgssted dersom selgeren eller tjenesteyteren oppsøker forbrukeren etter dennes uttrykkelige anmodning, og avtalen angår en vare eller tjeneste som omfattes av forbrukerens henvendelse, eller en vare eller tjeneste som er direkte forbundet med denne
- g) avtaler om finansielle tjenester som inngås ved annet fjernsalg enn telefonsalg
- h) avtaler om investeringstjenester

§ 3 Ufravikelighet

Det kan ikke avtales eller gjøres gjeldende vilkår som er dårligere for forbrukeren enn det som følger av bestemmelsene i loven her.

§ 4 Avtale om voldgift og verneting

Forbrukeren kan ikke på forhånd avtale voldgift.

Dersom ikke annet følger av lov, kan forbrukeren ikke vedta annet verneting enn de lovbestemte, med unntak av sitt hjemting.

§ 5 Lovvalg utenfor EØS

Inneholder en avtale som har nær tilknytning til EØS-landenes territorium, en bestemmelse om at lovgivningen i et land utenfor dette området skal anvendes på avtalen, gjelder bestemmelsen bare for spørsmål som er regulert i denne loven hvis selgeren eller tjenesteyteren kan godtgjøre at forbrukeren ikke får en dårligere beskyttelse.

§ 6 Definisjoner

I loven menes med:

- a) fjernsalg: salg der forberedelse og inngåelse av en avtale skjer utelukkende ved bruk av fjernkommunikasjon, forutsatt at selgeren eller tjenesteyteren i sin markedsføring tilbyr eller oppfordrer til inngåelse av avtaler på denne måten
- b) fjernkommunikasjon: kommunikasjon som skjer uten at partene er tilstede samtidig, f.eks. ved telefon, trykksaker, fjernsyn og Internett

- c) telefonsalg: fjernsalg der forbrukeren inngår avtale eller inngir kjøpetilbud (ordre) ved telefonsamtale etter uanmodet oppringning fra selgeren eller tjenesteyteren
- d) salg utenfor fast utsalgssted: salg der forbrukeren inngår avtale eller inngir kjøpetilbud (ordre) i nærvær av selgeren eller tjenesteyteren på annet sted enn dennes faste utsalgssted
- e) forbruker: fysisk person som ikke hovedsakelig handler som ledd i næringsvirksomhet. Som forbruker regnes også en sammenslutning som ikke hovedsakelig handler som ledd i næringsvirksomhet, forutsatt at avtalen skal tjene medlemmenes personlige formål
- Departementet kan gi forskrift om hva som skal anses som fjernkommunikasjon.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

Kapittel 2. Opplysningsplikt før avtaleinngåelsen

§ 7 Opplysningsplikt før avtaleinngåelsen

Før det blir inngått en avtale skal forbrukeren motta opplysninger som forbrukeren har grunn til å regne med å få, herunder opplysninger som forbrukeren har krav på etter annen lovgivning. Forbrukeren skal i alle fall ha opplysninger om:

- varens eller tjenestens viktigste egenskaper
- de totale kostnadene forbrukeren skal betale, inklusive alle avgifter og leveringskostnader, og spesifisering av de enkelte elementene i totalprisen
- om forbrukeren har rett til å gå fra avtalen (angrere rett) etter loven her eller ikke
- alle vesentlige avtalevilkår, herunder om betaling, levering eller annen oppfyllelse av avtalen samt om avtalens varighet når avtalen gjelder løpende ytelser
- selgerens eller tjenesteyterens navn og adresse
- tidsrommet tilbudet eller prisen er gyldig i
- kostnadene ved bruk av fjernkommunikasjonsmetoden, dersom de ikke beregnes etter normaltakst
- hvilke språk informasjon og avtalevilkår er tilgjengelig på

Opplysningene skal gis på en klar og forståelig måte. Der opplysningene gis ved fjernkommunikasjon skal det tilpasses det midlet som anvendes. Markedsføringen skal ta særskilt hensyn til behovet for beskyttelse av mindreårige.

Ved markedsføring som er rettet direkte til norske forbrukere, eller der markedsføringen er på norsk, skal opplysningene gis på norsk.

For avtaler om finansielle tjenester gjelder ikke bestemmelsen her, med unntak av første ledd bokstav c.

Presidenten: Til første ledd bokstav d foreligger et avvikende forslag, nr. 2, fra Sosialistisk Venstreparti:

«§ 7 bokstav d i angrerettloven skal lyde:

Alle avtalevilkår, herunder om betaling, levering, eller annen oppfyllelse av avtalen samt om avtalens varighet når avtalen gjelder løpende ytelser.»

Det voteres først alternativt mellom innstillingen og dette forslaget, deretter over paragrafens øvrige bokstaver.

V o t e r i n g :

- Ved alternativ votering mellom komiteens innstilling til første ledd bokstav d og forslaget fra Sosialistisk Venstreparti bifaltes innstillingen mot 4 stemmer.
- Komiteens innstilling til paragrafens øvrige bokstaver og ledd bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

§ 8 Forskrift

Departementet kan ved forskrift fastsette at selgeren eller tjenesteyteren plikter å gi andre opplysninger etter § 7.

Departementet kan ved forskrift gi nærmere bestemmelser om hvordan opplysningsplikten etter § 7 skal oppfylles.

Departementet kan ved forskrift gjøre unntak fra opplysningsplikten etter § 7.

Kapittel 3. Opplysningsplikt ved avtaleinngåelse

§ 9 Opplysningsplikt ved avtaleinngåelse

I forbindelse med inngåelse av en avtale skal forbrukeren motta følgende opplysninger lesbart og lagret på papir eller annet varig medium som forbrukeren råder over:

- opplysningene som nevnt i § 7 første ledd bokstav a-f
- vilkårene og framgangsmåten for, samt virkningene av å benytte angreretten
- opplysninger om eventuell ettersalgsservice og gjeldende garantivilkår
- vilkår for oppsigelse av avtalen dersom den er tidsubegrenset eller av mer enn ett års varighet
- bekreftelse av bestillingen

Ved avtaler om tjenester skal opplysningene gis snarest mulig etter avtaleinngåelsen. Ved kjøp av varer skal forbrukeren motta opplysningene senest ved levering. Ved avtaler om varer som skal leveres til en annen enn kjøperen, kan det avtales at opplysningene skal gis først etter levering av varen. Opplysninger etter bokstav b-e skal uansett gis etter avtaleinngåelsen, selv om de er gitt på denne måten tidligere.

Der markedsføringen forut for avtaleinngåelsen er rettet direkte til norske forbrukere, eller der markedsføringen er på norsk, skal opplysningene gis på norsk.

Bestemmelsen her gjelder ikke for enkeltstående tjenester som ytes ved bruk av en fjernkommunikasjonsmetode og som faktureres av operatøren (for eksempel tele-torgtjenester). Forbrukeren skal likevel kunne få opplyst den fysiske adressen til tjenesteyterens forretningssted der han eller hun kan inngi klager.

For avtaler om finansielle tjenester gjelder ikke bestemmelsen her, med unntak av første ledd bokstav b og annet og tredje ledd.

Loven her medfører ingen begrensninger i forhold til krav til opplysningsplikt eller krav til avtalen som følger av andre regler.

§ 10 Forskrift

Departementet kan ved forskrift fastsette nærmere bestemmelser om krav til oppfyllelse av opplysningsplikten etter § 9, herunder at opplysninger om angreretten skal gis ved bruk av et angrefristformular fastsatt av departementet.

Departementet kan ved forskrift gjøre unntak fra opplysningsplikten etter § 9.

Kapittel 4. Angrerett ved kjøp av varer

§ 11 Rett til å gå fra avtalen (angrerett)

Forbrukeren har rett til å gå fra avtalen (angrerett) ved å gi melding til selgeren etter § 13 innen 14 dager etter at hele varen og de opplysninger som kreves med hjemmel i kapittel 3 er mottatt på foreskrevne måte. Fristen løper uansett ut senest 3 måneder etter at varen er mottatt, eller etter 1 år dersom opplysninger om angrerett ikke er gitt.

For varer som skal tilvirkes eller tilpasses spesielt for forbrukeren løper fristen ved annet fjernsalg enn telefonsalg fra de opplysninger som kreves med hjemmel i kapittel 3 er mottatt på foreskrevne måte. Fristen løper likevel ut senest 3 måneder etter at avtalen ble inngått.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

§ 12 Unntak fra og begrensninger i angreretten

Angreretten gjelder ikke

- dersom varen ikke kan leveres tilbake i tilnærmet samme stand og mengde, og beskadigelsen eller forringelsen skyldes uaktsomhet eller manglende omsorg fra forbrukerens side
- varer der selve leveringen har medført at de ikke kan leveres tilbake
- varer som raskt forringes fysisk

Ved annet fjernsalg enn telefonsalg kan angreretten ikke gjøres gjeldende for lyd- eller bildeopptak eller datamaskinprogram der forbrukeren har brutt forseglingen. Opplysning om at angreretten bortfaller skal framgå klart og tydelig på selve forseglingen.

Presidenten: Til nytt annet ledd foreligger det her et avvikende forslag, nr. 1, fra Kristelig Folkeparti og Senterpartiet:

«§ 12 nytt annet ledd i angrerettloven skal lyde:

Ved medlemskap i klubber og lignende hvor det inngås avtale om løpende utgivelser av ikke fastlagt

omfang, omfattes ikke de enkelte bestillinger som ledd i medlemsavtalen av bestemmelsene i dette kapittel.

Forslagets § 12 annet ledd blir tredje ledd.»

Det voteses først over dette forslaget og deretter over innstillingen.

V o t e r i n g :

- Forslaget fra Kristelig Folkeparti og Senterpartiet ble med 49 mot 25 stemmer ikke bifalt.
(Voteringsutskrift kl. 13.55.15)
- Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

§ 13 Melding om bruk av angreretten. Fristberegning

Dersom forbrukeren vil benytte angreretten etter § 11 skal det gis melding til selgeren om dette innen utløpet av den dagen fristen løper ut. I meldingen skal forbrukeren opplyse om hvordan retur av varen vil skje.

Ender fristen på en lørdag, helligdag eller høytidsdag forlenges den likevel slik at den løper ut den nærmeste virkedagen som følger etter.

Fristen anses overholdt dersom meldingen er avsendt innen fristens utløp, og på en måte som er forsvarlig etter forholdene. Dette gjelder selv om meldingen blir forsinket eller på annen måte ikke kommer riktig fram.

§ 14 Gjennomføring av angreretten ved avtaler som er inngått ved telefonsalg eller salg utenfor fast utsalgssted

Ved bruk av angreretten faller partenes plikt til å oppfylle avtalen bort. Dersom noen av partene har oppfylt hele eller deler av avtalen skal det skje en tilbakeføring. Returkostnadene bæres av selgeren.

Selgeren plikter å tilbakebetale det forbrukeren har betalt, samt eventuelt et beløp til dekning av returkostnader, senest 14 dager fra den dagen melding om bruk av angreretten er mottatt.

Forbrukeren kan holde varen tilbake inntil han eller hun har mottatt tilbakebetaling og eventuelt et beløp tilsvarende returkostnader fra selgeren.

Når forbrukeren har mottatt det selgeren skal betale, skal forbrukeren sende eller levere varen til selgeren innen rimelig tid.

Er varen sendt gjennom posten eller en annen selvstendig fraktfører skal den sendes tilbake på tilsvarende måte. Dersom selgeren ikke har ordnet med hensiktsmessig returpakning, gjelder bestemmelsen i sjette ledd.

Er varen levert på annen måte skal den stilles til selgerens rådighet for avhenting på det stedet varen ble mottatt. Er varen i disse tilfellene levert på et annet sted enn i forbrukerens hjem kan det avtales at varen skal sendes eller leveres på en annen måte som ikke medfører urimelig ulempe for forbrukeren.

Forbrukeren plikter ikke å motta eller innløse en vare for den returneres til selgeren, men kan i stedet be den som leverer varen om å returnere den til selgeren.

Dersom forbrukeren har gitt melding til selgeren om at varen kan hentes i henhold til sjette ledd og dette ikke

skjer innen 3 måneder fra meldingen er mottatt, tilfaller den forbrukeren vederlagsfritt.

§ 15 Gjennomføring av angreretten ved avtaler som er inngått ved annet fjernsalg enn telefonsalg

Ved bruk av angreretten faller partenes plikt til å oppfylle avtalen bort. Dersom noen av partene har oppfylt hele eller deler av avtalen skal det skje en tilbakeføring. Returkostnadene bæres av forbrukeren med mindre selgeren har misligholdt avtalen eller selgeren i henhold til avtalen har levert en erstatningsvare, fordi den bestilte varen ikke var tilgjengelig.

Forbrukeren skal tilbakeføre varen innen rimelig tid. Dette må gjøres selv om forbrukeren ikke har fått det han eller hun har krav på å få tilbakebetalt fra selgeren.

Er varen sendt gjennom posten eller en annen selvstendig fraktfører skal den sendes tilbake på samme måte eller leveres til selgeren. Dersom selgeren ikke har ordnet med hensiktsmessig returpakning gjelder bestemmelsen i fjerde ledd.

Er varen levert på annen måte, skal forbrukeren enten stille varen til selgerens rådighet for avhenting på det stedet den ble mottatt eller levere eller sende den til selgeren.

Selgeren plikter å tilbakebetale det forbrukeren har betalt innen 14 dager fra den dag selgeren mottar varen eller henteseddel eller varen er stilt til rådighet.

Forbrukeren plikter ikke å motta eller innløse en vare før den returneres til selgeren, men kan i stedet betale returkostnadene og be den som leverer varen om å returnere varen til selgeren.

Dersom forbrukeren har gitt melding til selgeren om at varen kan hentes i henhold til fjerde ledd og dette ikke skjer innen 3 måneder fra meldingen er mottatt, tilfaller den forbrukeren vederlagsfritt.

§ 16 Oppgjør ved tilvirkningskjøp m.v.

Ved annet fjernsalg enn telefonsalg av varer som skal tilvirkes eller tilpasses spesielt for forbrukeren kan det avtales at tilvirkningen eller tilpassingen påbegynnes før angreretten løper ut, med den virkning at forbrukeren ved bruk av angreretten betaler for utført arbeid og medgåtte materialer.

Slik påbegynnelse skal avtales særskilt. Påbegynnelse kan ikke skje før selgeren har gitt de opplysninger som kreves etter kapittel 3 på foreskrevet måte.

§ 17 Virkninger for kredittavtaler ved bruk av angreretten

Når forbrukeren benytter angreretten etter § 11, skal avtaler om kreditt som helt eller delvis dekker kjøpesummen, oppheves vederlagsfritt, dersom kreditten ytes av selgeren. Er avtalen helt eller delvis oppfylt av noen av partene, skal det mottatte tilbakeføres.

Første ledd gjelder tilsvarende når kreditten ytes av en tredjeperson på grunnlag av avtale mellom denne og selgeren. Selgeren skal gi melding til kreditttakeren umiddelbart etter at melding om bruk av angreretten er mottatt.

Kapittel 5. Angrerett ved kjøp av tjenester

§ 18 Rett til å gå fra avtalen (angrerett)

Forbrukeren har rett til å gå fra avtalen (angrerett) ved å gi melding til tjenesteyteren etter § 20 innen 14 dager etter at de opplysninger som kreves med hjemmel i kapittel 3 er mottatt på foreskrevet måte. Angreretten løper uansett ut senest 3 måneder etter at avtalen ble inngått, eller etter 1 år dersom opplysning om angreretten ikke er gitt.

§ 19 Unntak fra og begrensninger i angreretten

Ved annet fjernsalg enn telefonsalg gjelder angreretten ikke for

- a) spille- og lotteritjenester
- b) enkeltstående tjenester dersom selgeren ved avtaleinngåelsen forplikter seg til å levere tjenesten på et bestemt tidspunkt eller innenfor et bestemt tidsrom.

Departementet kan ved forskrift fastsette særlige regler om angrerett for finansielle tjenester og kan herunder gjøre unntak fra angreretten for bestemte typer tjenester.

§ 20 Melding om bruk av angreretten. Fristberegning

Bestemmelsene i § 13 om melding om bruk av angreretten og fristberegning gjelder tilsvarende for avtaler om tjenester.

§ 21 Gjennomføring av angreretten

Ved bruk av angreretten faller partenes plikt til å oppfylle avtalen bort.

Dersom noen av partene har oppfylt hele eller deler av avtalen skal det skje en tilbakeføring så langt det er mulig. Dette gjelder ikke kostnader forbrukeren eventuelt skal svare for etter avtale i medhold av tredje ledd. Bestemmelsene i §§ 14 og 15 gjelder tilsvarende for tilbakebetaling av vederlag og tilbakeføring av varer forbrukeren har mottatt i forbindelse med tjenesteavtalen.

Ved annet fjernsalg enn telefonsalg kan det avtales at tjenesten skal påbegynnes før utløpet av angreretten, med den virkning at forbrukeren ved bruk av angreretten skal betale for den delen av tjenesten som er utført samt for medgåtte materialer. Slik påbegynnelse skal avtales særskilt. Påbegynnelse kan ikke skje før tjenesteyteren har gitt de opplysninger som kreves med hjemmel i kapittel 3 på foreskrevet måte.

§ 22 Virkninger for kredittavtaler ved bruk av angreretten

Bestemmelsene i § 17 om virkninger for kredittavtaler gjelder tilsvarende.

Kapittel 6. Gjennomføring av avtalen

§ 23 Leveringstidspunkt

Dersom ikke annet er opplyst og avtalt, skal varen eller tjenesten leveres innen rimelig tid og senest innen 30 dager etter den dagen da forbrukeren innga kjøpetilbud (ordre).

§ 24 Varer og tjenester som ikke kan leveres

Dersom selgeren eller tjenesteyteren ikke kan levere den bestilte varen eller tjenesten, skal det gis melding om dette snarest mulig.

Dersom avtalen heves skal eventuelt forskuddsinnbetalte beløp betales tilbake til forbrukeren snarest mulig og senest innen 14 dager etter at avtalen er hevet.

Kapittel 7. Ikrafttredelse. Oppheving av tidligere lov. Overgangsbestemmelser. Endringer i andre lover

§ 25 Ikrafttredelse. Oppheving av tidligere lov. Overgangsbestemmelser

Loven trer i kraft fra det tidspunkt Kongen fastsetter. Fra samme tidspunkt oppheves lov 24. mars 1972 nr. 11 om angrefrist ved visse avtaler om forbrukerkjøp m.m. (angrefristloven).

Loven får bare virkning for markedsføringstiltak og avtaler som inngås etter at loven trer i kraft.

Lov 24. mars 1972 nr. 11 om angrefrist ved visse avtaler om forbrukerkjøp m.m. (angrefristloven) og forskrifter fastsatt i medhold av den, gjelder for avtaler som er inngått før oppheving av loven.

§ 26 Endringer i andre lover

Fra den tid loven trer i kraft gjøres følgende endringer i andre lover:

1. Lov 28. april 1978 nr. 18 om behandling av forbrukertvister

I § 1 første ledd inntas en ny bokstav c som skal lyde:

c tvister om avtaler som faller inn under lov om opplysningsplikt og angrerett m.v. ved fjernsalg og salg utenfor fast utsalgssted (angrerettloven).

§ 1 sjetten ledd skal lyde:

Forbrukertvistutvalget avgjør med endelig virkning (...) om en sak (...) hører under utvalgets myndighetsområde etter paragrafen her.

2. Lov 13. mai 1988 nr. 27 om kjøp

§ 16 siste punktum skal lyde:

Dette gjelder likevel ikke når kjøperen har rett til å levere tingen tilbake etter lov ... om opplysningsplikt og angrerett m.v. ved fjernsalg og salg utenfor fast utsalgssted (angrerettloven).

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 2

Presidenten: Under debatten er det satt fram tre forslag. Det er

- forslagene nr. 1 og 2, fra Per Sandberg på vegne av Fremskrittspartiet og Høyre
- forslag nr. 3, fra Ågot Valle, på vegne av Sosialistisk Venstreparti

Forslag nr. 2 fra Fremskrittspartiet og Høyre, lyder:

«Stortinget ber Regjeringen i tråd med EUs fjernsalgdirektiv opprette et reservasjonsregister for forbrukere som vil reservere seg mot markedsføringshenvendelser i form av e-post eller tekstmelding til mobiltelefon. Registeret skal også omfatte forbrukere som vil reservere seg mot telefonmarkedsføring. Det innføres ikke krav om forhåndssamtykke ved telefonmarkedsføring.»

Dette forslag blir i samsvar med forretningsordenens § 30 fjerde ledd å sende til Stortinget.

Komiteen hadde innstillet til Stortinget å gjøre slikt vedtak til

I o v

om endringer i lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven)

I

I lov 16. juni 1972 nr. 47 om kontroll med markedsføring og avtalevilkår (markedsføringsloven) gjøres følgende endringer:

§ 1 nytt fjerde ledd skal lyde:

All markedsføring skal utformes og presenteres på en slik måte at den tydelig framstår som markedsføring. Ved muntlig markedsføringshenvendelse til en forbruker skal en næringsdrivende straks presentere seg og opplyse forbrukeren om at henvendelsen skjer i markedsføringshensikt.

§ 2 nytt femte ledd skal lyde:

Departementet kan ved forskrift gi nærmere bestemmelser om sammenlignende reklame.

Ny § 2 a skal lyde:

§ 2 a Krav om betaling for varer, tjenester eller andre ytelser uten etter avtale m.v.

Det er forbudt i næringsvirksomhet

a) å kreve betaling for varer, tjenester eller andre ytelser uten etter avtale, og

b) å levere varer, tjenester eller andre ytelser med krav om betaling uten etter avtale.

Ved leveranse i strid med første ledd bokstav b er mot-takeren ikke forpliktet til å betale, så framti ikke annet er bestemt ved lov.

Departementet kan ved forskrift gi nærmere bestemmelser om krav til dokumentasjon og oppbevaring av dokumentasjon for inngåtte avtaler.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

Ny § 2 b skal lyde:

§ 2 b *Begrensninger i bruk av visse kommunikasjonsmetoder*

Det er forbudt i næringsvirksomhet uten mottakerens forutgående samtykke å rette markedsføringshenvendelser til forbrukere ved hjelp av telekommunikasjonsmetoder som tillater individuell kommunikasjon, som for eksempel elektronisk post, tekstmelding til mobiltelefon, telefaks eller automatisert oppringningssystem (talemaskin).

Krav om forhåndssamtykke etter første ledd gjelder likevel ikke for markedsføring der forbrukeren kontaktes muntlig ved hjelp av telefon.

Departementet kan ved forskrift gi nærmere bestemmelser om hva som omfattes av første ledd.

Presidenten: Til første ledd foreligger to avvikende forslag. Det er forslag nr. 1, fra Fremskrittspartiet og Høyre, og forslag nr. 3, fra Sosialistisk Venstreparti.

Forslaget fra Fremskrittspartiet og Høyre, lyder:

«I lov om markedsføring og avtalevilkår skal ny § 2 b annet ledd lyde:

Det er forbudt i næringsvirksomhet uten mottakerens forutgående samtykke å rette markedsføringshenvendelser til forbrukere ved hjelp av telefaks eller automatisert oppringningssystem (taleboks).»

Presidenten gjør oppmerksom på at forslaget skal gjelde første ledd, ikke annet ledd, slik det står i innstillingen.

Forslaget fra Sosialistisk Venstreparti lyder:

«I lov om markedsføring og avtalevilkår skal § 2 b første ledd lyde:

Det er forbudt i næringsvirksomhet uten mottakerens forutgående samtykke å rette markedsføringshenvendelser til forbrukere ved hjelp av telekommunikasjonsmetoder som tillater individuell kommunikasjon, som for eksempel elektronisk post, tekstmelding til mobiltelefon, telefaks, automatisert oppringningssystem (talemaskin) eller telefon.»

Det voteres først over forslaget fra Sosialistisk Venstreparti og deretter alternativt mellom innstillingen til første ledd og forslaget fra Fremskrittspartiet og Høyre.

V o t e r i n g :

1. Forslaget fra Sosialistisk Venstreparti ble mot 4 stemmer ikke bifalt.
2. Ved alternativt votering mellom innstillingen til første ledd og forslaget fra Fremskrittspartiet og Høyre – med den foretatte rettelse – bifaltes innstillingen med 54 mot 21 stemmer.
(Voteringsutskrift kl. 14.57.51)

Presidenten: Annet ledd tas opp til votering.

Sosialistisk Venstreparti har her varslet at de vil gå imot annet ledd.

Ågot Valle (SV) (fra salen): Det blir unødvendig å stemme imot dette når vi har vært med på forslagetets første ledd subsidiært.

Presidenten: Da kan vi votere samlet over annet og tredje ledd.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

Ny § 2 c skal lyde:

§ 2 c *Levering av uadressert reklame*

Det er forbudt i næringsvirksomhet å levere ut eller å gi en formidler i oppdrag å levere ut uadressert reklame til forbrukere som klart har tilkjennegitt at de motsetter seg dette. En formidler er likevel ikke ansvarlig for å ha levert ut uadressert reklame hvis formidleren har fått opplyst og har grunn til å anta at det som leveres ut, ikke er reklame.

Innstikk, som er omfattet av redaktøransvaret, i aviser og andre trykksaker, anses ikke som uadressert reklame etter denne bestemmelsen.

§ 17 første, andre og nytt tredje ledd skal lyde:

Den som forsettlig overtrer §§ 2–9 i denne lov eller vedtak som er gjort i medhold av denne lov, straffes med bøter, fengsel i inntil 6 måneder eller begge deler dersom ikke strengere straffebestemmelse kommer til anvendelse. Medvirkning straffes på samme måte.

Uaktsomt overtredelse av §§ 2, 2a første ledd og 3 eller vedtak som er gjort i medhold av denne lov straffes med bøter, fengsel i inntil 6 måneder eller begge deler dersom ikke strengere straffebestemmelse kommer til anvendelse. Medvirkning straffes på samme måte.

Overtredelse av første og andre ledd anses som forseelse.

Nåværende tredje og fjerde ledd blir fjerde og femte ledd.

II

Loven trer i kraft fra det tidspunkt Kongen fastsetter.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 3

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

l o v
om endringer i lov 30. april 1993 nr. 40 om
registrert partnerskap

I

I lov 30. april 1993 nr. 40 om registrering av partnerskap gjøres følgende endringer:

§ 2 tredje ledd skal lyde:

Registrering av partnerskap kan bare skje dersom:

1. *minst en av partene har norsk statsborgerskap og en av dem har bopel her i riket. Statsborgerskap i Danmark, Island eller Sverige likestilles med norsk statsborgerskap. Kongen kan bestemme at statsborgerskap i et annet land med lovgivning om registrert partnerskap som tilsvarer den norske, skal likestilles med norsk statsborgerskap.*
2. *minst en av partene har hatt bopel her de siste to år før registreringen.*

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

S a k n r . 4

Referat

Presidenten: Det foreligger ikke noe referat.

Møtet hevet kl. 14.
